

Sygn. akt IV CSK 737/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa K. W.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w W.
o odszkodowanie, zadośćuczynienie, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398 § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powód powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że wydanie zaskarżonego wyroku nastąpiło z „oczywistym przesunięciem ciężaru dowodu szkody” co do okoliczności wskazujących na wysokość należnej powodowi renty dochodzonej przez niego na podstawie art. 444 § 2 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego)

określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód nie wskazał na tego rodzaju wadliwość zaskarżonego wyroku ani tego rodzaju wadliwość postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji, która mogłaby być uznana za oczywistą w znaczeniu podanym wyżej. Powód domagał się zasądzenia renty w wysokości po 7.984,74 zł za okres od grudnia 2009 r. i na przyszłość. Sąd Apelacyjny w postępowaniu apelacyjnym zaakceptował rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, który zasądził na rzecz powoda za okres od 1 grudnia 2009 r. do końca marca 2013 r. rentę w zmiennej miesięcznej wysokości (po ok. 4.700 zł), a od 1 kwietnia 2013 r. w wysokości po 4.577 zł, płatną do 10-tego i każdego miesiąca. Sądy obu instancji objaśniły, jakie rodzaje potrzeb powoda za okres sprzed daty orzekania obejmuje przyznane mu świadczenie rentowe oraz jakie ich rodzaje uwzględniły kształtując na przyszłość wysokość tego świadczenia. Powód nie sygnalizował w skardze kasacyjnej, żeby w sprawie ujawniły się problemy w związku z możliwością zakwalifikowania jako wyczerpujących dyspozycję art. 444 § 2 k.c. określonych rodzajów jego potrzeb lub też pewnych okoliczności jako zmniejszających jego widoki powodzenia na przyszłość, natomiast gdy chodzi o szczegółowe wyliczenie zasądzanego na jego rzecz świadczenia, to nie sposób jest *prima facie* uznać orzeczenia za błędne, co by oznaczało, że zaskarżone przez powoda orzeczenie zapadło z naruszeniem art. 444 § 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. W ramach przedsądu nie może dojść do ponownego, merytorycznego rozpoznania sprawy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

[aw]